

PREGÓ DE SANTA TECLA

ANTONI PINILLA

Il·ltre. Sr. Alcalde-President de l'Excm. Ajuntament de Tarragona, Senyores i senyors regidors de la Corporació municipal, Digníssimes autoritats, Delegacions de les ciutats agermanades amb Tarragona, senyores, senyors, amigues i amics.

En primer lloc vull agrair a l'Ajuntament de Tarragona que hagin pensat en la meva persona per pronunciar el pregó de **les festes** santa Tecla 2008. És un honor i una distinció que, interpreto que no es fa solament envers la meva persona, sinó també al club Gimnàstic **al qual amb vaig integrar amb facilitat**, pertanyo i **representaré sempre per que les mostres d'admiració i respecte de la afeció envers la meva persona han de ser recíproques.**

També els hi vull agrair l'assistència de tots vostès en aquest acte tan assenyalat, al saló de plens del Palau Municipal. La seva presència, avui i aquí, és una **prova** de l'afecte que senten tots vostès envers la nostra ciutat i la seva Patrona, Santa Tecla.

Fer un pregó per a la Festa Major és un repte. Podria dir que **equival** a un estadi ple d'afecionats, en un partit compromès en **el** que un s'ho juga tot, imposa tant com aquesta vetusta sala que ha estat testimoni de tants esdeveniments històrics; i això, en una ciutat històrica per definició.

Al mateix temps que fer el pregó de la Festa Major és una responsabilitat, esdevé un orgull i un gran motiu de satisfacció. Però, no és gens fàcil. Ni marcar gols, ni parlar en públic. En aquest darrer cas cal sintonitzar amb l'ànima col·lectiva d'una ciutat mil·lenària i conèixer, la història, la tradició, però també el present des del qual es dibuixa el futur que les tarragonines i tarragonins de demà hauran de compartir.

Parlar de Santa Tecla sense anomenar Tarragona és tan impossible com parlar de Tarragona sense fer esment del Nàstic. De la mateixa manera, no podem parlar del Nàstic sense tenir en compte la tradició esportiva de la ciutat amb la que manté un lligam indiscutible. **Tinc la sort de ser el tercer pregoner dels darrers anys que té el Nàstic com a lligam personal: primer el va fer el periodista Frederic Porta, després el president del club Josep Mª Andreu, i ara em toca a mi.**

El primer esportista tarragoní, del qual en tenim constància, és l'auriga Eutiques, que competia amb la seva biga de cavalls veloços pel circ romà, aquí mateix, on avui hi ha la plaça de la Font i els carrers del voltant. **Seria una mena de Fernando Alonso d'ara.** Precisament, en aquest edifici tant amarat de història, quan es feien les obres per instal·lar l'ascensor, s'hi van descobrir part de les carceres des d'on sortien els carros.

Per tant, els esports de masses tenen una tradició mil·lenària a la nostra ciutat. Diu un amic meu que algú hauria de fer un estudi estadístic sobre la passió del Nàstic i la seva relació amb les malalties coronàries: els aficionats de Tarragona posen les seves esperances i pateixen, s'il·lusionen i es desenganyen amb el futbol. Però el Club Gimnàstic, fundat el 1886 per Joan Estil·les Portal, no només és futbol: té set seccions que corresponen a altres esports.

Tarragona també té dos clubs de bàsquet: el CBT (Club Bàsquet Tarragona), que juga a la **LEB-PLATA**, i l'ADT (Associació Deportiva de Torreforta), que juga a la lliga **LEB-BRONZE**. Per la seva banda, el Club de Voleibol de Sant Pere i Sant Pau defensa els colors de Tarragona en la màxima categoria, la Superlliga masculina. **El Club Naútic, fundat l'any 1878, es el més antic de la ciutat. I tampoc podem oblidar** el Club Tennis Tarragona **que** és un altre dels clubs importants de la ciutat, i a pocs quilòmetres del centre trobareu el Club de Golf Costa Daurada. **I valgui un petit record, també, pel Moto Club Tarragona i el Club Natació Tarraco.**

Però no és la meva intenció fer un inventari exhaustiu dels esports i dels clubs de la ciutat. L'esperit d'equip és fonamental en els esports col·lectius. Igual que en la societat, dins d'un equip tothom té la seva funció i el primer que s'ha demanar es que cadascú compleixi el seu paper.

Pel que fa a Santa Tecla no cal ser catòlic practicant, ni tant sols creient. La devoció a la santa admet moltes sensibilitats que poden abraçar la fe més extrema fins al simple tarragonisme lliure de religiositat. Ja diu la dita: "*Santa Tecla gloriosa /mare de **tots** els tarragonins/ que hi ha avui per dinar?/ **espineta** amb caragolins*"...

Queda clar que és la mare de **tots** els tarragonins sense distinció de raça, sexe, llengua, procedència o creences. Això és una de les coses que es nota quan un arriba a Tarragona, especialment per aquestes dates. Santa Tecla és la festa de la participació, de la catarsi col·lectiva i també és un símbol de diversitat i de tolerància en les idees; la qual cosa aplaudeixo i admiro.

Soc una persona que va arribar a Tarragona fa set anys després d'haver viscut en diferents ciutats en sortir de Barcelona. A totes elles he trobat gent

acollidora i m'he sentit molt bé. A Tarragona no vaig haver d'adaptar-me. D'alguna manera la ciutat fa honor a aquella cita del poeta clàssic Virgili:

"... la ciutat m'ha encantat amb la seva hospitalitat; em sembla que, fins i tot per al que ha viatjat molt, és el més agradós de tots els indrets propis per al repòs."

La gent de d'aquí, amb un caràcter singular i orgullosa de la seva ciutat em va fer sentir des de el primer moment com un d'ells. Potser és així perquè m'agrada la gent que se sent orgullosa de la seva identitat i que sap viure-la i estimar-la no com un fet diferenciador i una tanca, sinó com una eina integradora. Aquestes festes, amb tots els seus actes amb una gran tradició ancestral en són un exemple.

El Nàstic es un referent únic per a la nostre ciutat. Hi ha altres poblacions que les representivitats en son compartides, aquí a Tarragona no. La gent del Nàstic es troba vestin les camises de les colles castelleres tant dels Xiquets, com dels Joves, el Serrallo o Sant Pere i Sant Pau, o sota la casaca dels Diables, en les espurnes del Drac o la Vibria. En les cintes del Ball de Gitanes, en els escuts del ball de 'Turcs i cavallets', o en el frec a frec dels pals del 'Ball de Bastons'.

El sentiment del Nàstic traspasa ideologies, classes socials i colors polítics. Hi ha 'nastiquers' entre els portants de l'Àliga, el Bou, la Cucafera, la Mulassa o el Lleó. Sota els vestits del Nans o els gegants hi trobariem algunes samarretes del Nàstic. I fins i tot els diàlegs corrosius de les Dames i Vells, també parlant del equip grana, en especial quan van mal dades.

A vegades ens fixem en altres aficions i sentim enveja, però jo vull recordar el Balcó d'aquest Palau Municipal en els tres ascensos que he viscut amb el Nàstic, veient una Plaça de la Font a rebentar. Ara ha fet dos anys quan vam pujar a Primera amb aquella immensa 'marea grana' que banyava tota la Plaça, recordava aquell vell sentiment i l'emoció perenne que es produeix cada 23 de setembre al capvespre quan entra a la Catedral el braç de Santa Tecla.

Les emocions les dicta el cor. Les emocions esclaten per que es desborda un sentiment. Les emocions bateguen dintre nostre per que volen sortir i enlairar-se cap al cel. Les emocions poden sorgir tant a la Festa Major, com en la baixada d'ofici, en la diada castellera o en el correfoc, o durant les processons de la Setmana Santa, o en el camp de futbol quan el nostre equip ha estat capaç de fer historia assolint un ascens.

El Nàstic ha servit per integrar a gent de fora, els colors grana han servit per apropar a moltes persones la realitat de la ciutat, de sentir l'orgull de ser d'un equip que representa una ciutat, que es l' estandart de Tarragona, al igual que ho son les festes de Santa Tecla. La catarsi que es produeix cada tarda de partit de futbol al Nou Estadi es la mateixa amb la que tots plegats fruïm de la nostre Festa Major.

El Nàstic, a mi, m'ha ajudat a madurar en aquests set anys que he estat a la ciutat. Em sento un tarragoní més, i sento el Nàstic com si hagués estat de sempre el club de la meva vida. Ara comprenc per que hi ha moltes persones a les que el Nàstic les ha encisat i ha fet que el club, l'equip fos el pal de paller sobre el que sustenten les seves il·lusions de diari.

Poques ciutats poden presumir de ser conegudes pel nom del seu equip de futbol: dir Nàstic es l'equivalent a dir Tarragona. El Nàstic també forma part, per a molts del Patrimoni de la Humanitat.

Sempre he estat una persona que mira enrere amb una mirada de lleu nostàlgia, sense renunciar a res de tot allò que he viscut, però sempre he tingut el propòsit de mirar cap a l'horitzó i fer front al futur amb la ment neta, clara i intentant començar cada dia com si fos el primer de la meva existència.

Evidentment això ara mateix se'm fa difícil, ja que tanco una important etapa de la meva vida. Un període que vaig començar com un nen i que m'ha dut a ser la persona que soc ara mateix a les hores del 21 de setembre de 2008; Antoni Pinilla, servidor de vostès amb 38 anys, set mesos, i no sé quants dies...

Tot aquest bagatge d'anys, de moments inoblidables com la medalla d'or dels JJ.OO. de Barcelona 92, decepcions, il·lusions, caigudes, aixecades, pors i victòries em fa sentir afortunat i satisfet. Al mateix temps, miro endavant i em sento fort per afrontar el futur amb entusiasme renovat. I donc les gràcies per les fortes amistats que el futbol va portat.

Tarragona, forma part d'una experiència íntima i rellevant per a mi. Potser per això em considero Tarragoní, perquè he forjat part de la meva personalitat aquí i m'identifico amb aquesta ciutat que vol mirar el futur amb optimisme i ser un dels motor més influents de Catalunya. Mirant sempre endavant amb aquest blau i lluent mediterrani. Engegant nous projectes, però essent molt conscient del pes específic de tota la seva història en una ciutat cada vegada

més pròspera, oberta i tolerant, on els veritables protagonistes son els homes i dones que li donen vida.

Són les nostres tradicions, com a comunitat, les que ens **reporten** la empenta i la força per fer front a qualsevol repte del futur. Per això en la meva qualitat de pregoner d'enguany us exhorto a sortir al carrer i a fruit de les festes de Santa Tecla **i a continuar creient i recolzant al Nàstic.**

TARRAGONINS, TARRAGONINES, BONA FESTA MAJOR!

TARRAGONINS, TARRAGONINES, ¡VISCA SANTA TECLA!

Gràcies.